

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 12679/17
15.12.2017. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душане Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Марјане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца **АА** из **Београда**, против туженог Републике Србије – Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број: 072-01-1462/2017-06 од 07.08.2017. године, у предмету слободног приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена због недобијања података тражених захтевом за остваривање права у вези са обрадом података о личности поднетом Министарству финансија – Пореској управи дана 01.03.2017. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 21.08.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да су оспореним решењем повређене одредбе чл. 9 и 10. Закона о општем управном поступку, будући да му није омогућено да заштити своја права у поступку, нити су изведени докази потребни за потпуно и правилно утврђивање чињеничног стања. Указује да је Пореска управа у Суботици била у обавези да правилно утврди чињенице и околности у вези са законитим поступањем приликом достављања аката тражених од стране Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, указујући да је тражено изјашњење пореске управе око дела задужења неплаћених доприноса тужиоца нетачно, јер нема дуговања. Сматра да тужени није правилно утврдио чињенично

стање, јер није тражио изјашњење Пореске управе по том питању, већ је само навео доставу информације од стране Пореске управе Сектора за образовање, комуникацију и међународну сарадњу коју је Поверенику доставио тужилац, као и то да је руковалац подацима, у конкретном случају Пореска управа, била у обавези да га обавести о пренетим подацима по захтеву Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, које је добио тек по предметном захтеву. Наводи и то да је пореска управа била у обавези да уради исправку или допуну, коју ће упутити Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Указује да тужени није правилно применио одредбу члана 39. став 1. Закона о заштити података о личности, као и то да се позвао на одредбу члана 229. став 3. Закона о општем управном поступку који не постоји. Са напред наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, будући да је предмет такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 01.03.2017. године поднео Министарству финансија – Пореској управи – Филијали Суботица, као руковаоцу података, захтев којим је тражио да се Руковалац подацима изјасни о томе "да ли остајете при учињеном, тј. да ли сте Вашим потписом на допису Фонду ПИО - Филијали Суботица бр. 236-437-00-12759/2016-12А02 од 04.04.2016. године сасвим свесно то урадили и на основу којег закона" и "да ли одустајете од учињеног", уз појашњење да је Руковалац доставио Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијали Београд податке на основу којих му се од маја месеца 2016. године принудним путем одузима 1/3 пензије, иако је по његовом тумачењу Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано да је једино Руковалац, а не други орган, надлежан да врши принудну наплату. Истим захтевом је тражио да Руковалац достави обавештење о томе коме је достављен податак о његовом дугу, у које сврхе и по ком правном основу. Поступајући по наведеном захтеву, Министарство финансија, Пореска управа у Београду, којој је прослеђена комплетна документација, доставило је тужноцу одговор број: 037-02-00022/2017-ЈО158 од 05.05.2017. године у којем је наведено да је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, на основу чл. 9. ст. 3. и 4. и чл. 103. Закона о општем управном поступку, доставио Пореској управи захтев за прибављање података из службених евиденција који се односе на издавање уверења о плаћеним доприносима за ПИО за период од 03.05.2007. до 24.12.2012. године, у поступку остваривања права из пензијског и инвалидског осигурања, односно да достави податак о висини дуга на име неплаћених доприноса, уколико исти постоје, а ради примене члана 120. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Тужени је, код наведеног, одбио жалбу тужиоца као неосновану, налазећи да је Руквалац подацима поступио по поднетом захтеву, на начин прописан одредбама члана 25. став 1. Закона о заштити података о личности ("Сл.гласник РС" бр. 97/08...107/12), јер је тужиоца актом број: 037-02-00022/2017-JO158 од 05.05.2017. године обавестио о томе коме је податак о његовом дугу на име доспелих а неуплаћених доприноса на име пензијског и инвалидског осигурања доставио, као и о правном основу и сврси достављених података.

Имајући у виду наведено чињенично и правно стање ствари, по оцени суда, правилно је поступио тужени када је одбио жалбу тужиоца, дајући за донету одлуку разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, са којих разлога је све наводе супротне изнетом оценио као неосноване.

Суд је ценио навод тужбе да се тужени позвао на одредбу која не постоји - члан 229. став 3. Закона о општем управном поступку, али је нашао да тај навод није основан, будући да је тужени правилно применио одредбу Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр.30/10), јер је предметни захтев поднет дана 01.03.2017. године, а одредбом члана 213. став 1. Закона о општем управном поступку ("Сл.гласник РС" бр.18/16), који се у смислу члана 217. истог закона, примењује од 01. јуна 2017. године, прописано је да ће се поступци који до почетка примене овог закона нису окончани, окончати према одредбама закона који се примењивао до почетка примене овог закона.

При одлучивању, суд је ценио и наводе тужбе којима тужилац указује на нетачне податке пореске управе, која је исте доставила Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, али је нашао да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету, имајући у виду предмет овог управног спора, као и то да није у надлежности туженог органа да цени садржину тражених података, већ да омогући тражиоцу остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја у складу са законом.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.12.2017. године, 17 У 12679/17

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправља
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

Љ/Л/АМ

